

GMINA SZCZYTNIKI

Szczytniki 139
62-865 Szczytniki
pow. kaliski

tel. 62/76 25 001
62/76 25 015
fax 62/76 25 274
www.szczytniki.ug.gov.pl

Szczytniki, 27.12.2022 r.

Nasz znak: IOŚ.6733.7.2022

Dotyczy: petycji w sprawie budowy stacji bazowej telefonii komórkowej w Radliczycach

W odpowiedzi na petycję z dnia 12.12.2022 r. dotyczącą budowy stacji bazowej telefonii komórkowej operatora P4, na działce oznaczonej nr 48/2, położonej w obrębie geodezyjnym Radliczyce gmina Szczytniki, uprzejmie informuję, że na stronie BIP Urzędu Gminy w Szczytnikach została umieszczona odpowiedź na petycję od pełnomocnika w/w przedsięwzięcia.

Jednocześnie informuję o prawie do czynnego udziału w postępowaniu, prawie wglądu do akt, zgłaszania wniosków dowodowych, uwag i zastrzeżeń przez wszystkie strony postępowania.

SEKRETARZ GMINY
Dariusz Wójciszynski

Zgodnie z dyspozycją przepisu art. 56 ustawy o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym, nie można odmówić ustalenia lokalizacji inwestycji celu publicznego, jeżeli zamierzenie inwestycyjne jest zgodne z przepisami odrębnymi. Przepis art. 1 ust. 2 nie może stanowić wyłącznej podstawy odmowy ustalenia lokalizacji inwestycji celu publicznego. Decyzja o ustaleniu lokalizacji inwestycji celu publicznego ma charakter rozstrzygnięcia związanego, a nie uznaniowego (por. np. wyrok Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Łodzi z dnia 29 października 2015 roku, sygn. akt II SA/Łd 743/15 „Decyzja o ustaleniu lokalizacji inwestycji celu publicznego ma charakter związany, co oznacza, że w przypadku zgodności inwestycji z przepisami u.p.z.p. oraz przepisami odrębnymi nie można odmówić ustalenia jej lokalizacji. Odmowa ustalenia lokalizacji inwestycji celu publicznego jest możliwa wyłącznie wówczas, gdy organ wykaże niezgodność wnioskowanej inwestycji z przepisami prawa. Przy czym w rozumieniu art. 56 u.p.z.p. przepisami odrębnymi są przepisy umiejscowione w odrębnych aktach prawnych, aniżeli u.p.z.p.”; podobnie Wojewódzki Sąd Administracyjny w Warszawie w wyroku z dnia 19 lutego 2020 roku, wydanym w sprawie o sygn. IV SA/Wa 2660/19 – „Z treści art. 56 u.p.z.p. wyraźnie wynika, iż wydania decyzji lokalizacji inwestycji celu publicznego ustawodawca nie pozostawił uznaniu organu wykonawczego gminy. Jeżeli żaden przepis prawa nie sprzeciwia się realizacji wnioskowanej inwestycji, to właściwy organ jest zobligowany do pozytywnego załatwienia sprawy w przedmiocie ustalenia warunków lokalizacji inwestycji celu publicznego”. Odmowa wydania decyzji lokalizacyjnej wymaga zatem powołania się na konkretne przepisy prawa materialnego lub procesowego, zawierające przeszkodę w realizacji inwestycji, a w realiach niniejszej sprawy takich przeszkód brak.

Należy z całą stanowczością stwierdzić, że okoliczność, iż planowana stacja telefonii komórkowej ma zostać usytuowana w otoczeniu istniejącej zabudowy mieszkalnej, nie może mieć żadnego wpływu na treść rozstrzygnięcia, gdyż przepis art. 61 ustawy z dnia 27 marca 2003 roku o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym nie ma zastosowania w przedmiotowej sprawie. Należy podzielić pogląd wyrażony w wyroku Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Krakowie z dnia 12 listopada 2008 roku (sygn. akt II SA/Kr 858/08), iż „decyzja o warunkach zabudowy, oprócz ogólnego wymogu zgodności z przepisami odrębnymi (art. 61 ust. 1 pkt 5) musi spełniać szereg innych przesłanek, w tym warunek kontynuacji zabudowy (art. 61 ust. 1 pkt 1), w czym zresztą należy upatrywać rozwinięcia i uszczegółowienia zasady ochrony ładu przestrzennego. W odniesieniu do decyzji ustalającej lokalizację celu publicznego, ustawodawca wymogu takiego nie przewidział”. W przywołanym wyroku Sąd trafnie zauważył, iż wystarczy dokonać analizy przepisu art. 6 ustawy z dnia 21 sierpnia 1997 roku o gospodarce nieruchomościami, zawierającego katalog inwestycji celu publicznego, by sformułować konkluzję, że tego rodzaju zastrzeżenie byłoby całkowicie chybione. Oczywistym jest, iż sam charakter większości z przedmiotowych inwestycji (np. dróg czy linii kolejowych) wyklucza nie tylko stosowanie zasady kontynuacji zabudowy i zagospodarowania, ale wręcz przesądza o tym, że realizacja każdego takiego zamierzenia z istoty swej musi prowadzić do naruszenia i przekształcenia istniejącego na danym obszarze ładu przestrzennego. Inwestycja celu publicznego nie może być więc ograniczona istniejącym stanem zagospodarowania i zabudowy danego obszaru i z reguły odbiegać będzie znacząco od tego stanu.

Ustawodawca nie uzależnił również realizacji konkretnych przedsięwzięć od „społecznej aprobaty inwestycji”. Co więcej, dopuszczenie możliwości oparcia przez organ administracji decyzji odmownej na braku aprobaty społecznej dla planowanej inwestycji czyniłoby z decyzji o lokalizacji inwestycji celu publicznego orzeczenie o charakterze w istocie zbliżonym do uznaniowego (por. wyroki WSA: z 30.06.2011 r., II SA/Lu 725/10; z 04.01.2011 r., II SA/Go 743/10 – CBOSA). Wewnętrzne przekonanie mieszkańców nieruchomości sąsiednich nie stanowi dowodu na okoliczność szkodliwości stacji bazowych. Nie ma takiej ekspertyzy, która wykazałaby szkodliwy wpływ stacji bazowych na życie i zdrowie ludzi, jeżeli stacje te są lokowane zgodnie z obowiązującymi w tym zakresie przepisami.

W podobnej sprawie wypowiedział się Wojewódzki Sąd Administracyjny w Poznaniu, który w wyroku z dnia

3 lutego 2016 roku wydanym w sprawie o sygn. akt IV SA/Po 900/15 wyjaśnił, że „zasadne jest stanowisko skarżącego, iż nie ma podstaw dla stawiania inwestycji warunku spełnienia wymagań kontynuacji zabudowy określonych w art. 61 u.p.z.p., ponieważ przepisy dotyczące decyzji o warunkach zabudowy i zagospodarowania terenu nie znajdują zastosowania do sprawy o ustalenie lokalizacji inwestycji celu publicznego. Także sprzeciw społeczności lokalnej nie może decydować sam w sobie o wydaniu bądź odmowie wydania decyzji lokalizacyjnej – u.p.z.p. nie przewiduje takiej podstawy odmowy ustalenia lokalizacji. Jak słusznie wskazał skarżący, decyzja taka jest bowiem aktem administracyjnym o charakterze związanym co oznacza, że jeżeli planowana inwestycja spełnia wszystkie wymagania określone w przepisach prawa i nie narusza przepisów odrębnych, nie jest prawnie dopuszczalne wydanie decyzji odmownej. Odmowa wydania decyzji lokalizacyjnej wymaga więc poczynienia ustaleń faktycznych i przeprowadzenia postępowania administracyjnego określonego w art. 53 u.p.z.p., a nadto też wyjaśnienia w uzasadnieniu decyzji powodów odmowy jej wydania z podaniem konkretnych przepisów prawa określających warunki i szczegółowe zasady zagospodarowania terenu oraz jego zabudowy wynikające z regulacji odrębnych, które miałyby zostać naruszone poprzez wydanie decyzji pozytywnej”. Nadto Sąd wskazał, iż „opinie dotyczące szkodliwego wpływu stacji bazowych telefonii komórkowej na zdrowie ludzi nie mogą stanowić przesłanki wydania decyzji negatywnej. Nie wypowiadając się co do merytorycznej zasadności tychże opinii, Sąd stwierdza, że poziom ich ogólności nie pozwala na jakiegokolwiek odniesienie do realiów konkretnego zamierzenia inwestycyjnego będącego przedmiotem niniejszej sprawy. Co do zasady – w ocenie Sądu – dążenie organów administracji do zapewnienia bezpieczeństwa mieszkańców gminy i wyeliminowania potencjalnych czynników szkodliwych dla zdrowia ludzi zasługuje na aprobatę. Wszelkie działania organów muszą jednak ściśle mieścić się w ramach przyznanych im kompetencji i uwzględniać obowiązujące uregulowania prawne”.

Warto również przywołać wyrok Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Rzeszowie z dnia 27 stycznia 2015 roku (sygn. akt II SA/Rz 747/14), w którym Sąd wyjaśnił, iż „Podstawy odmowy ustalenia lokalizacji inwestycji celu publicznego nie mogą stanowić wyłącznie przepisy art. 1 ust. 2 u.p.z.p. co jednoznacznie wynika z art. 56 tej ustawy. Ponadto niedopuszczalne jest oczekiwanie spełnienia wymagań kontynuacji zabudowy określonych w art. 61 u.p.z.p., ponieważ przepisy dotyczące decyzji o warunkach zabudowy i zagospodarowania terenu nie znajdują zastosowania do sprawy o ustalenie lokalizacji inwestycji celu publicznego; brak w ustawie takiego odesłania.(...) Sprzeciw lokalnych mieszkańców nie może decydować o wydaniu bądź odmowie wydania decyzji lokalizacyjnej. Przepisy u.p.z.p. nie przewidują takiej podstawy odmowy ustalenia lokalizacji. Decyzja taka jest bowiem aktem administracyjnym o charakterze związanym, co oznacza, że jeżeli planowana inwestycja spełnia wszystkie wymagania określone w przepisach prawa i nie narusza przepisów odrębnych, nie jest prawnie dopuszczalne wydanie decyzji odmownej(...) Odmowa wydania decyzji lokalizacyjnej wymaga nie tylko poczynienia ustaleń faktycznych i przeprowadzenia postępowania administracyjnego określonego w art. 53 u.p.z.p., ale też wyjaśnienia powodów odmowy jej wydania w uzasadnieniu decyzji z podaniem konkretnych przepisów prawa określających warunki i szczegółowe zasady zagospodarowania terenu oraz jego zabudowy wynikające z przepisów odrębnych, które narusza”.

Wnioskodawca – w trakcie całego procesu inwestycyjnego, począwszy od planowania, przez projektowanie, realizację i wreszcie eksploatację stacji bazowych telefonii komórkowej - zachowuje wszelkie wymagane prawem standardy, i czyni to na najwyższym poziomie. Realizacja wszelkich inwestycji następuje na podstawie odpowiednich decyzji administracyjnych, które zapewniają ich zgodność z prawem. Zaznaczam również, że montowane w stacjach bazowych sieci PLAY urządzenia i instalacje posiadają wszelkie określone prawem certyfikaty i decyzje o ich dopuszczeniu do eksploatacji. Infrastruktura telekomunikacyjna montowana jest w sposób zgodny z obowiązującymi w tym zakresie przepisami prawa, w tym również przepisami w zakresie emisji pola elektromagnetycznego i jego oddziaływaniem na środowisko.

Mając powyższe na względzie, wnoszę o nadanie sprawie dalszego biegu, w szczególności zaś o niezwłoczne wydanie decyzji o treści zgodnej z żądaniem wniosku.

Z wyrazami szacunku,
Piotr Marczak

Dokument został podpisany, aby go zweryfikować należy użyć
oprogramowania do weryfikacji podpisu

Data złożenia podpisu: 2022-12-22T12:09:45.581+01:00

Podpis elektroniczny